

SUPPEA LUONTO

Talitintti

Yhteiskunnan muutoksilla on vaikutuksensa myös lintujen lauluun. Talitiaisen kohdalla havaittiin jo aikaa sitten vanhan kunnon *titityyn* ja sen savolaisversion *titipä-hyvinnii-tyyn* lisäksi kaupungistumisen synnyttämä ytimekäs *tityy*. Eikä kehitys ole pysähtynyt tähän.

Eräs esikaupunkilaistalitintti istahti taannoin keittiöni ikkunan edustalla kasvavan omenapuun hennolle oksalle. Se ei laulanut ollenkaan, vaan murjotti kuin myrskynmerkki mustan kravattinsa halkoma keltainen rinnus tuulessa värähdellen.

- Mikä hätänä? kysyin tuuletusikkunan raosta.
- Kirjosieppo tuli ja miehitti kotipönttöni!
- Tuonko jota koko talven asutit?
- Kyllä vaan.
- Johan nyt! puuskahdin. – Aika törkeää.

Ehdotin, että talitintti pyytäisi kirjosiepon – jonka nimi kuulemma oli Herra K – paikalle neuvonpitoon. Kai minullakin tässä sanansijaa sentään oli, minähän pöntön rakensin ja ripustin.

Kohta linnut istuivat puussa ripirinnan. Talitintti mulkoili pikimustalla silmällään kirjosieppoa, joka puolestaan hieman hautausurakoitsijan oloisena huojuu vielä piirun verran tinttiä ylemmänä.

– No niin, aloitin. – Mitä sanottavaa teillä on puolustukseksenne Herra K?

– Pönttö kuuluu minulle, se aloitti. – Asuin siinä viime kesänä ja sitä edellisenä. Käsitkseni

mukaan se on kuulunut suvullemme jo ammoisista ajoista.

- Jaaha, sanoin. – Mitäs talitintti tähän vastaa?
- Koko pönttö olisi jo lahonnut, ellen minä olisi huolehtinut siitä talven yli. Olen siivonnut sen ja pitänyt lentoaukon sileänä.
- Ei siellä kovin siistiä ollut, Herra K kivahti.
- Kysykää vaikka rouvaltani.
- Puolisonneko tämän takana onkin? talitintti kiivastui. – Mokoma hienohelma. Te esittelitte hänelle kaikki tienoon pöntöt ja puunkolot ennen kuin sopiva löytyi. Ja kuinka ollakaan se oli juuri tämä, jossa minä olin talonmiehenä!
- Älkää herjatko vaimoani! Herra K kivahti.
- Seis, nyt riittää! minä keskeytin. – Koska so-pua ei synny, teen uuden pöntön talon toiselle puolelle.

Ja niin teinkin. Hetken oli rauhallista, mutta sitten talitintti ilmaantui taas puuhun. Kävi ilmi, että Herra K oli anastanut tämänkin pöntön – toiselle rouvalleen! Myönsin, että asuntopoliitikka oli näiltä osin epäonnistunut ja kaavoitusosaston ja muiden päättäjien tulisi lyödä viisaat päänsä yhteen – tälle keväälle uudet linjaukset eivät kuitenkaan ehtisi.

– Eikä minulla ole enää lautaakaan, sanoin.

Silloin talitintti viimein puhkesi lauluun:

– *Mitvit!* se lauloi. – *Mitvit, mitvit...*

Juhani Känkänen